

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **O. J.**
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty,
proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-1595/DS-D03-D04-2024 ze dne 12. 12. 2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Řízení před správním orgánem

1. Žalovaný výše uvedeným rozhodnutím rozhodl o předání žalobce do Bulharska podle § 11 odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět je Bulharsko podle čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (tzv. „nařízení Dublin III“). Žalobce měl totiž poprvé požádat o udělení mezinárodní ochrany právě v Bulharsku, a to je tudíž příslušné k vyřízení věci žalobce týkající se mezinárodní ochrany podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.

II. Řízení před soudem

2. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou. V ní namítl, že se žalovaný nedostatečně zabýval existencí systémových nedostatků v Bulharsku ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Žalobce byl držen ve vězení s osobami, které páchaly trestnou činnost. S žalobcem tam zacházeli zcela nehumánně. Informace o špatných podmínkách v bulharských zařízeních plynou z řady veřejně dostupných zdrojů. Bulharsko je také opakovaně kritizováno užíváním násilí a vytlačováním cizinců do Turecka. Žalobce také uvedl, že v Bulharsku pouze poskytl otisky prstů, o mezinárodní ochranu nežádal. Podepsal sice nějaké dokumenty, nicméně bez přítomnosti tlumočníka. Žalobce tudíž nevěděl, co podepisuje. Žádost musela být evidována bez jeho vědomí. Žalovaný také dostatečně neodůvodnil své úvahy o neuplatnění čl. 17 nařízení Dublin III.
3. Žalovaný odkázal na důvody rozhodnutí. Ve věci nevznikla pochybnost o příslušnosti Bulharska.

Ústní jednání

4. Při ústním jednání strany setrvaly na svých návrzích a v zásadě i na jejich důvodech. Žalobce uvedl, že podmínky v Bulharsku jsou špatné, bylo s ním jednáno nelidsky (zejména při zadržení na hranici). Má za to, že je uplatňován rasistický přístup. Chtěl by získat mezinárodní ochranu v České republice nebo odejít za bratry do Německa, aby mohl pomáhat své rodině, která zůstala v Sýrii. Žalobce uvedl, že nemá jiné důkazy, než je jeho výpověď. O věznění s osobami, které páchaly trestnou činnost se nijak nezmínil.
5. V rámci účastnické výpovědi žalobce potvrdil svůj procesní přednes. Uvedl, že kvalita jídla v azylovém zařízení byla špatná, byl ubytován hromadně (v místnosti pro 30 lidí) a odchod do sprch byl také hromadný. Ze zařízení mohl odejít poté, co podepsal nějaké listiny a dostal potvrzení. O věznění s osobami, které páchaly trestnou činnost se žalobce nijak nezmínil. Výslovně uvedl, že nemá zdravotní problémy.

III. Posouzení věci

6. Žaloba není důvodná. V souzené věci nevznikla reálná pochybnost o příslušnosti Bulharska k vyřízení věci žalobce podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Žalovaný vyšel z aktuální zprávy o stavu azylového řízení a přijímacích podmínkách v Bulharsku, nic nevypovídá o tom, že by tamní podmínky byly neakceptovatelné. Žalovaný ani nebyl povinen se zabývat případnou aplikací diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III, neboť v případě žalobce byla příslušnost Bulharska určena podle čl. 3 odst. 2 téhož nařízení.

K příslušnosti Bulharska na základě žádosti o mezinárodní ochranu

7. Ve věci bylo nesporné, že Bulharsko je prvním (a jediným) členským státem, který rozhodoval o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Formálně tedy byly splněny podmínky pro určení příslušnosti Bulharska podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Žalobce však tvrdil, že žádost v Bulharsku nikdy nepodal, resp. že byl donucen k poskytnutí otisků prstů. Pokud podepsal nějakou žádost, neučinil tak vědomě.
8. K tomu soud konstatuje, že je mu znám právní názor Nejvyššího správního soudu, který v odst. 26 rozsudku č. j. 6 Azs 259/2023-21 ze dne 25. 4. 2024 dospěl k závěru, že již pouhé tvrzení žalobce o tom, že žádost nepodal, resp. že podepsal žádost, již nerozuměl, činí z této žádosti *právní jednání bez právních následků*. To stačí ke zpochybnění záznamu

v příslušné databázi o tom, že žádost byla v té zemi podána, a přenesení důkazního břemene na žalovaného (zopakováno rozsudkem NSS č. j. 5 Azs 287/2024-16 ze dne 24. 1. 2025, odst. 21). Tento názor byl sice vysloven pro účely žádosti o *dočasnou ochranu*, není ovšem zřejmé, proč by nemohl být užit na případ žádosti o *mezinárodní ochranu*. Krajské soudy totiž mimo jiné musí otázky dočasné ochrany hodnotit ve světle čl. 78 Smlouvy o fungování Evropské unie, z jehož pohledu jde o jednotlivé části společného systému, mezi kterými se nemají činit nedůvodné procesní rozdíly (srov. rozsudek NSS č. j. 10 As 290/2022-30 ze dne 2. 2. 2023, č. 4451/2023 Sb. NSS).

9. Proti tomuto názoru však lze zároveň uvést, že rozsudky č. j. 6 Azs 259/2023-21 a č. j. 5 Azs 287/2024-16 nepopisují žádné konkrétní důvody ve formě právně-interpretacních úvah, proč by prosté *neprokazované tvrzení* žalobce mělo stačit ke zpochybnění záznamu v příslušné databázi. Stejně tak není zřejmé, proč by (cizozemská) žádost měla být *poměrována (vnitrostátními) hmotněprávními kritérii platnými pro právní jednání*, když o právní jednání nejde. Obecně se totiž žádosti rozumí *procesní úkon* s vlastními, *procesními* kritérii účinnosti (z mnohých srov. rozsudek NSS č. j. 10 Afs 96/2023-41 ze dne 8. 9. 2023, odst. 13).
10. Soud tedy dospěl k dílčímu závěru, že bylo na žalobci, aby prokázal, že žádost o mezinárodní ochranu v Bulharsku nepodal [§ 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. To se prokázat ani nepokusil. Zároveň z databáze Eurodac plyne, že žadatel je veden jako žadatel o mezinárodní ochranu v Bulharsku, což je přímý důkaz předvídaný unijním právem [srov. čl. 22 odst. 3 písm. a) nařízení Dublin III ve spoj. s částí A. 2. 2 přílohy II nařízení č. 1560/2003]. Vedle toho Bulharsko uznalo svou příslušnost. Žalovaný tedy postupoval na základě dostatku skutkových zjištění, které nevyvolávaly rozumnou pochybnost o tom, že žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu v Bulharsku. Závěrem soud konstatuje, že i kdyby žalobce prokázal své tvrzení o donucení či omylu při podání žádosti v Bulharsku, procesní účinky takové žádosti by bylo třeba posuzovat podle unijního práva nebo bulharského práva. Vcelku nepochybně by nebylo možné hodnotit účinky této žádosti v jiném členském státu na základě hmotněprávních civilních předpisů platných v České republice.

Podmínky v Bulharsku

11. Ve věci nevznikly závažné důvody se domnívat, že v Bulharsku dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III). Nic takového nevyplývalo z informace o bulharském azylovém systému ze 31. 5. 2024 (č. l. 35–37 správního spisu). Protože jde o zprávu z května 2024, nepovažoval ji soud ke dni rozhodnutí žalovaného v prosinci 2024 za zastaralou či rozsahem nedostatečnou (obecnou). Ke dni svého rozhodnutí soud žádnou změnu ani nezjistil.
12. Žalobce v rámci svého účastnické výpovědi uvedl relativně konkrétní tvrzení o ubytování v azylovém zařízení v Bulharsku (přeplněnost, omezená možnost hygieny). Na rámec toho však nepopsal žádné další konkrétní skutečnosti. Z této výpovědi lze učinit pravděpodobnostní skutkový závěr, že podmínky v bulharském zařízení nebyly dobré; to však ve věci (a ani obecně) nebylo sporné. Nad rámec toho nezazněla žádná důvěryhodná tvrzení, která by zpochybňovala skutková zjištění žalovaného a vyvracela důvěru ke schopnosti Bulharska plnit jeho povinnosti, byť na minimální nezbytné úrovni.

13. Kritériem přezkumu je riziko nelidského či ponižujícího zacházení. V bulharských zařízeních jsou dlouhodobé problémy s dostatečným udržováním hygieny, výskytem štěnic nebo problém s tlumočením některých jazyků. Tyto problémy správní soudy ani v aktuální rozhodovací činnosti vztahující se k poměrům v Bulharsku v roce 2024 nepovažují nelidské či ponižující (srov. rozsudek KS v Plzni č. j. 17 Az 9/2024-20 ze dne 26. 11. 2024 či velmi podrobně odůvodněný rozsudek KS v Praze č. j. 55 Az 12/2024-26 ze dne 12. 12. 2024, jehož obecné úvahy obстоjí i přes kasaci rozsudkem NSS č. j. 2 Azs 5/2025-45 ze dne 4. 3. 2025). Důležité je zohlednit individuální rizika – např. nepříznivý zdravotní stav, zranitelnost apod. Zásadně nepříznivý zdravotní stav ani zranitelnost žalobce netvrdil, k dotazu soudu zdravotní problémy popřel.
14. To je náhled, který je podle vědomosti zdejšího soudu aktuálně sdílený i v rozhodovací činnosti správních soudů jiných zemí. Za běžných okolností jsou dublinské transfery do Bulharska považovány za přípustné a bez významného rizika nelidského či ponižujícího zacházení (srov. rozhodnutí švýcarského Spolkového správního soudu sp. zn. D-6675/2024 ze dne 30. 10. 2024; Vrchního správního soudu Severního Porýní-Vestfálska sp. zn. 11 A 1460/23.A ze dne 10. 9. 2024; Správního soudu v Darmstadtu sp. zn. 7 L 97/24.DA.A ze dne 25. 1. 2024; Státní rady Nizozemska sp. zn. 202406476/1/V3 en 202406476/2/V3 ze dne 29. 10. 2024).¹ Mimořádné, zejména zdravotní důvody žalobce netvrdil (srov. rozsudek Vrchního správního soudu Meklenburska-Předního Pomořanska sp. zn. 4 LB 653/22 OVG ze dne 2. 2. 2024²).
15. Tvzení žalobce o tom, že je na bulharských hranicích vůči cizincům používáno násilí a jejich vytlačování do Turecka, souvisí s faktickou nedostupností k azylovému řízení. To však není případ žalobce. Ten měl k azylovému řízení přístup; žalobce je veden jako žadatel o mezinárodní ochranu. Jeho případ tedy nelze posuzovat stejnou optikou jako případy cizinců, kterým je údajně bráněno ve vstupu na bulharské území
16. V řízení tedy nevyšly najevo žádné důvody, pro které by bylo třeba považovat azylové řízení či podmínky přijetí žadatelů v Bulharsko za systémově nedostatečné natolik, že by to představovalo riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU.

Diskreční oprávnění podle čl. 17 nařízení

17. Žalovaný v napadeném rozhodnutí přílehu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 67/2016-34 ze dne 18. 5. 2016, č. 3447/2016 Sb. NSS, dle něhož diskreční oprávnění zakotvené v čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, jež státům dává možnost atrakce příslušnosti k rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, lze využít jen v případech, kdy je příslušnost určena dle čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení, tedy dle kritérií kapitoly III, nikoliv dle čl. 3 odst. 2 tohoto nařízení („zbytkové“ kritérium).
18. V nyní souzené věci žalovaný určil příslušnost Bulharska dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Nebylo tedy jeho povinností, aby se zabýval případnou aplikací diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III. Nad rámec svých povinností nicméně žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil, proč k aplikaci diskrečního ustanovení nepřistoupil. Uvedl, že žalobce nemá k České republice žádné socioekonomické vazby a zároveň

¹ Ke dni rozhodnutí soudu dostupná na: https://byger.weblaw.ch/pdf/D-6675-2024_2024-10-30_3ca37eab-17e2-4a0e-9d88-a1fc8088c5c5.pdf (BVGer); https://www.asyl.net/fileadmin/user_upload/32728.pdf (OVG NRW); <https://www.lareda.hessenrecht.hessen.de/bshe/document/LARE240000113> (VG Darmstadt); <https://uitspraken.rechtspraak.nl/details?id=ECLI:NL:RVS:2024:4345> (Raad van State).

² Ke dni rozhodnutí soudu dostupný na: <https://www.landesrecht-mv.de/bsmv/document/NJRE001564555>.

žalovaný nezjistil žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele. S tímto odůvodněním se soud ztotožnil.

IV. Závěr

19. Z uvedených důvodů posoudil žalovaný rozhodné otázky správně a jeho rozhodnutí netrpí ani vadami řízení. Soud proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů od jeho doručení u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 13. května 2025

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce